

[Wilhjelm]

lykkede forsøg på at afspore den faglige kamp i en kamp for ØD helt har taget gassen ud af bosserne, så selv Thomas Nielsen ikke engang kan præstere lidt teatermodstand længere.

Den sidste aktive indsats var aktiv døds-hjælp til renteaftalen gennem mediet hr. Erling Olsen, en aftale om at fjerne fradragsfiduser for 4 mia kr. skulle sprænges i luften, fordi – ja hvorfor? Fordi den ikke i ét og alt svarede til linealerne på Lykketofts skrivebord. Så ville man hellere helt undvære. Det kan man sandt for dyden kalde en alt-eller-intet-holdning.

Den nylig afdøde SiD-formand, Knud Ellegaard, gav i et kort glimt for ikke så længe siden en fin karakteristisk af sin forgænger, Jørgensen, hans rolle som regerings- og partileder. Om statsministeren, som han sikkert ikke ukærligt, men meget præcist benævnte den lille laban, fortalte han, at når man forsøgte at forklare ham, at nu gik den altså ikke længere, at både partiet og fagbevægelsen ville gå i stykker på det, hvis man fortsat skulle lægge ryg til den fuldkommen perspektivløse borgerlige politik, så havde Anker altid lige mødt en gammel kone, der havde sagt til ham, at socialdemokratiet endelig for enhver pris måtte bevare regeringsmagten, hvorpå Ellegaard tilføjede: men dansk fagbevægelse består ikke af gamle koner. Det sidste er imidlertid bevisligt løgn.

Hvis dansk fagbevægelse passivt accepterer et sådant råddent æg som dette, hvis dansk fagbevægelse sætter den småfornærmede mine op og i øvrigt bare siger, at det er der jo ikke noget at gøre ved, på samme måde som fagtoppen allerede har gjort, så består den faktisk af det, som Knud Ellegaard lidt uretfærdigt betegnede som gamle koner. Det var for øvrigt samme Ellegaard, som under en af de mange tidligere kriseløsninger, da LOs forretningsudvalg sad og surmulede, skal have fået adskillige af de øvrige op af stolene, da han bemærkede: Gud ske lov, at man da i hvert fald aldrig har stemt på det parti!

Chr. Christensen (KrF):

Jeg kan dele hr. Christophersens og hr. Poul Schlüters vurdering af alvoren i vor økonomiske situation. Jeg kunne bare have ønsket, at vi nu også havde kunnet tælle dis-

se to partiers stemmer med i den flok af stemmer, der her i folketinget nu arbejder for at rette økonomien op.

Allerede under redegørelsesdebatten her i salen den 6. november efter regeringens tiltrædelse og senere i december under debatten om regeringens julepakke pegede jeg på kristeligt folkepartis vegne på de store problemer, der var for vort lands økonomi. Jeg gjorde det også klart, at vort økonomiske uføre efter vor opfattelse først og fremmest havde sin årsag i, at der i de sidste år havde været ubalance mellem produktion og forbrug, offentligt såvel som privat, fordi forbrugsstigningen i de senere år er løbet hurtigere end stigningen i produktionen, og resultatet er jo blevet forringet konkurrenceevne, stor arbejdsløshed, stigende underskud på betalingsbalancen og en så voldsom gældsætning til udlandet, at vor ret til selv at bestemme i vort eget land er kommet i fare.

Denne udvikling måtte simpelt hen stoppes, og vi foreslog at rette økonomien op ved at gennemføre et stop for priser, indkomst- og omkostningsstigninger, en solidarisk indkomspolitik, hvor ingen samfundsgruppe kunne tiltage sig fordele på andre gruppers bekostning, og endelig besparelser på de offentlige budgetter.

Alvoren i vor økonomiske situation blev jo stærkt markeret af tidligere finansminister Heinesen med udtalelsen om, at vi nu kunne se vor økonomiske afgrunds rand. Behovet for drastiske økonomiske indgreb var dermed klart understreget, og meldinger fra erhvervslivet om modløshed, stagnation og lukning af virksomheder understregede yderligere alvoren i den økonomiske situation. Men det appellerede samtidig til folketingets partier om samarbejde for at løse opgaverne.

Desværre valgte regeringen i december i stedet at gå til LO først, og efter en binding dér gik man til folketinget med den berømtelige julepakke uden forudgående forhandlinger med partierne. Da forslagspakken under forhandlingerne mistede en væsentlig del af sin slagkraft, måtte man se i øjnene, at nye drastiske indgreb ventede lige om hjørnet.

Omkostningsstigningerne fik man ikke bremset i tilstrækkelig grad. Besparelserne udeblev, og indkomspolitikken blev alt for svag, idet lønglidningen ikke blev stoppet. Der blev dog fjernet nogle dyrtidsportioner,